

LBRIS

We know
books

Adrian Păunescu

A d o u a e d i ț i e

**Liber
să
sufăr**

– Poezii de dragoste –

Editura Păunescu • Fundația Iubirea • Fundația Constantin
2003

Din larg de cer și până-n ochii mumii,
Să ningă biciuit, să ningă val,
Să ningă consfințind sfârșitul lumii
Și tragicul zăpezilor total.

Să ningă pentru cea din urmă oară,
Să ningă tot ce-a mai rămas de nins
Și eu, iubindu-ți amintirea rară,
Să dau un urlet sângeros de fiară,
Să mușc ninsoarea și să cad învins.

ACATISTUL FINAL

*Ce m-aș fi făcut eu, Doamne,
Cu atâta rău de moarte,
Dacă nu-mi dădeai puterea
Dacă nu-mi dădeai salvarea,
De a scrie-această carte?*

CUPRINS

LIBER SĂ SUFĂR • 3
GRABA DE A SCRIE • 4
COLIND LA POST-RESTANT • 5
PERSONAJUL PRINCIPAL • 8
DOR DE FIOR • 9
RESURECȚIA CAPREI NEGRE • 10
BIOGRAFIE • 12
INCOMUNICABIL • 13
NICI O CARTE • 15
N-AM PUTEREA • 16
LEMNE ARZÂND ÎN IARNĂ • 17
OPRIȚI CASETA • 18
SĂRITURA ÎN VÂLTOARE • 19
RECURS LA MORALĂ • 21
VÂRSTE • 21
BATISTA LUI IAGO • 22
DALBE • 23
O LIMBĂ STRĂINĂ ÎNLĂUNTRUL TĂCERII • 24
PRIN APE ÎNGHEȚATE • 25
INSEPARABILII DESPĂRȚIȚI • 26
PARADOX ȘI GREȘEALĂ • 27
MESAJE ÎN STICLE • 28
VATRA CU VISCOLE • 29
NU SE CUVENEA • 30
JURĂMÂNT LA MONUMENTUL CIUMII • 31
PIERDERE DIN PIERDERE • 32
SEMAFORIZAREA LABIRINTULUI • 33

- IERTĂTOR ȘI IERTAT • 33
ÎMI EȘTI NEVROZĂ • 34
CONDAMNAREA LA VIAȚĂ • 35
ATACUL NIMICNICIEI • 36
TOTUȘI, DU-TE • 37
TE DECLARASEM PRINCIPESĂ NEAGRĂ • 38
A NU MAI IUBI SĂRBĂTORILE • 39
REINTRĂ ÎN ROMAN • 40
A IUBI ÎN PLINĂ IARNĂ • 41
CASĂ DE NEBUNI • 42
TOTUȘI IUBIREA PESTE BLESTEM • 43
CHIP • 44
CE-MPREJURĂRI • 44
MAI GREU • 45
UNDEVA ÎN TRECUT • 46
PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE • 49
IMPOSIBILA RĂZBUNARE • 50
PARASTAS PENTRU IUBIREA CARE A MURIT • 51
EXERCIȚIUL MORȚII • 52
SINGULAR • 53
SEMAFOARE CU FEMEI SINGURE • 54
ILUZIA C-AM S-AJUNG LA TINE • 55
ÎȚI VA LIPSI MARTORUL • 56
PRIVELIȘTE CU ȘOIM BĂTRÂN • 57
SĂTUL DE ACTUALIȚĂȚI • 58
MOARTEA CU DOBÂNDĂ • 59
CASĂ DE ÎNCHIRIAT • 60
DACĂ NINGE • 62
ANUL BASTARD • 63
CURAJUL DE-A RESCRIE • 64

- OCHIUL INTERIOR • 65
TRECĂTOAREA DE ÎNGERI • 66
MAI SLABI CA NATURA • 68
STAREA DE GRAȚIE • 69
NEIERTĂTOR, INOPERABIL GÂND • 70
CONSPIRAȚIE ÎN PURITATE • 72
SPITALUL DE NERVI ȘI DE CORD • 73
RUGĂ DE BINE ȘI DE RĂU • 74
IUBIRE INCURABILĂ • 75
AGRESIVA AMINTIRE • 77
TRAGICA NERĂBDARE • 78
DATORIA CĂTRE ANA-MARIA • 80
VINDECAREA DE FARSĂ • 81
ELEGII DIN MAREA IARNĂ • 83
MĂ FACEȚI SĂ ȘI RÂD • 84
OPERĂ NETERMINATĂ • 85
OBSESIA LUMINII • 86
ÎNGROPAȚI, LUCRĂM LA TEMELIE • 87
RĂSCUMPĂRAREA UMBREI • 88
NOAPTEA DE ADIO • 89
AR TREBUI ȚINUT SEAMA • 90
ICOANA DE LA MONASTIRAKIS • 91
MI-E SUFLETUL UN CÂINE PE ȘOSEA • 92
SANIE PENTRU POLUL NORD • 93
RĂU DE MOARTE • 95
CONVALESCENȚĂ • 96
PROFANE SĂRBĂTORI CREȘTINE • 97
VINOVAȚI DE TOATE • 98
IUBIREA-I SINGURUL MOTOR AL LUMII • 99
RĂZBUNARE OBȘTEASCĂ • 100

- PE MÂNA TUTURORA • 101
SCRISOARE DE PE FRONT • 104
APĂRÂNDU-ȚI LEGENDA • 105
IARNA DEFINITIVĂ • 106
ANALFABEȚII BUCURIEI • 109
VEI MIROSI ALTFEL • 110
HOTELUL IUBIRII • 111
DECONT • 113
MADONA DUDU • 114
ÎNTRE TOACĂ ȘI CLOPOT • 118
ULTIMA CAFEA • 119
AI SĂ TE-NZĂPEZEȘTI LA MĂNĂSTIRE • 120
MI-E IMPOSIBIL FĂRĂ TINE • 121
DOGOARE • 122
JOCUL UMBRELOR • 123
MÂINI PEDEPSITOARE • 124
BAGAJ LA MESAGERIE • 125
ÎN CONTUMACIE • 125
CONTROL LA INIMĂ • 126
CASA DRAGOSTEI, VÂNDUTĂ • 127
DIN TINE ÎNSĂȚI • 128
NU TE MAI CAUT • 129
CINICUL BILANȚ • 130
COMPLITUL RUDELOR • 131
N-AI SĂ TERMINI BINE • 132
VÂNAREA ANIMALULUI FUGIT • 133
NICI UN FEL DE PRIMĂVARĂ • 134
NEAGRA REGINĂ FĂRĂ REGAT • 135
TOTALUL DE NINSORI AL LUMII • 137
ACATISTUL FINAL • 140

GRABA DE A SCRIE

Transcriu halucinant această carte,
Ca pe-un jurnal de dragoste-n turneu,
Grăbind cu voia, protejat de arte,
Finalul ei, finalul meu, mereu.

După atâtea dăruiri deșarte,
A mai iubi onest e un rateu,
Las toate vanitățile deoparte
Și operația mi-o fac chiar eu.

Hei, doctore, de ce ți-e milă foarte
Și lăcrimezi, suspini, răsufli greu?
De pacient nimic nu te desparte,
Același om, același minereu.

Și cartea este testamentul meu,
Trăind și pregătindu-mă de moarte.

COLIND LA POST-RESTANT

Dintr-un oraș deloc interesant,
Cu lume multă și năravuri rele,
Primește-acest colind la post-restant,
Din partea mea și-a suferinței mele.

Tot ce-ți ofer nu este ca să-ți cer
Nimic în schimb, că nu există cale,
De unde dalbe flori și lerui ler,
Când nu mă pot opune morții tale?

Și, vai, ce multe-aș fi avut să-ți spun,
Dacă știam ce gânduri te frământă
Și-acest colind la mai nimic nu-i bun
Decât că amintește ziua sfântă.

Mereu aflat în jugul tuturor
(Și-al tău bine-nțeleș, precum se cade),
Probabil că-mi era sortit să mor,
Fără să-ți spun colinde și balade.

Acum, desigur, aș mobiliza
Spre casa ta, rachete și dihăanii
Și-un rai de brazi, beteli și mucava,
Purtat de caii înhămați la sâanii.

Dar, pentru reparații, e târziu
Și sărbătoarea trece, uite-o, nu e,
Și nici adresa ta nu o mai știi,
Măcar să-ți iau măsura de statuie.

Și pentru mine-acum e important,
Să mă eliberez de-această piață,
Să-ți cânt colindul meu la post-restant
Pentru atâtea ierni câte urmează.

E un colind de fată ce-a uitat
De toți ai ei, de tată și de maică,
Și care a plecat cu-acel bărbat
Care-i legase rana de cerboaică.

Mai rea, prin tot ce el i-a dăruit,
Cerboaica, vindecată prin iubire,
A conspirat plecarea la un schit,
Cum nu putea, rănită, să conspire.

Acest colind atoateștiutor
Reîncarnează logica umană:
Ce vindecă, în viața tuturor,
Vindecătorul va primi ca rană.

Și n-aș dori mai mult să mă aprind,
Când și așa vorbesc cu o himeră,
Dar stăruie în tristul meu colind
Și harul de om bun, care mai speră.

Te rog să vii, te rog să nu mai vii,
Ce pot să-ți spun, în câteva cuvinte,
Te voi iubi în fiecare zi,
Năprasnic aducându-mi-te-aminte.

Și, dac-am fost amantă și amant
Și acest rang al dragostei te doare,
Acum colindul meu, la post-restant,
Te roagă pentru-o ultimă iertare.

PERSONAJUL PRINCIPAL

Acest roman de dragoste,
În care te-am descris
Ca personaj principal,
Tremură din toate literele,
Ca să te cuprindă.

Astâmpără-te,
Nu mai sări din mers,
Nu deveni imprevizibilă,
Respectă regula jocului
Eu te scriu pe tine,
Nu tu pe mine.

Și, pe de altă parte,
Nu se iese dintr-un roman
După cum îți vine,
Pregătește-te, nu întârzia,
Te-așteaptă, oricum,
Madame Bovary și Ana Karenina.

Trage coperta ultimă, după tine,
Fă curat printre litere,
Deschide titlul,
Să intru și eu la noapte,
Că mor aici
Pe coperta din față
De dorul tău.

DOR DE FIOR

Dac-ar fi să-nțeleg, când e clipa să mor,
M-aș ruga la ninsori pentr-un ultim fior,
M-aș ruga de ninsori să mă ningă fatal
Și să pot să ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esențe de frig,
Peste-un râu înghețat, către lume să strig
Și să cad în zăpezi ca-ntr-o moară de foc
Și nemernicul ger să mă ardă pe loc.

Deșănțatele veri sunt prea triste și dulci,
Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi,
Am nevoie să pot potoli cu ceva,
Un incendiu, pornit dinspre inima mea.

Mă-nsoțesc, prin oraș, cu-n ghețar invalid
Și călduri vor veni, să ne pună la zid,
Dar eu nu mai suport nici femele fierbinți,
Nici pavaje ce duc la ieșirea din minți.

Am văzut despărțiri, decorate urât,
Cu satanice ploi ce plângeau și atât
Și-am văzut și căderi, pe o pantă de schi,
Unde totu-i frumos și se poate muri.

Despre mine nu știu, când o fi să și mor,
Dar mă rog de ninsori, pentr-un ultim fior,
Să-ți ia dreptul să știi, să n-ai cum să mă vezi
Și să mor arogant, în eterne zăpezi.

RESURECȚIA CAPREI NEGRE

Nici nu mai știu dacă-ți spusese
Povestea caprei negre care
Acolo-n munții ei fusese
Rănită la o vânătoare
Și cineva cu suflet mare
Și care dovedea că-i pasă,
A luat-o-n brațe și-a purtat-o
S-o vindece la el acasă.

Și după șapte ani de luptă,
Cu tot ce poate fi o rană,
Iubind-o, el o da exemplu
De castitate și icoană.
Au fost cei șapte ani de-acasă
În vindecare și iubire,
Ei începuseră-mpreună
Să stea la foc și să respire.

Și încă mai era de lucru
La niște biete amănunte,
Ca ei, prin jertfă, împreună,
Ranchiuna lumii s-o înfrunte,
Și, într-o zi de dimineață,
Ea a plecat pe totdeauna
Și-a fost pentru întâia dată
Când între ei ședea minciuna.

Dar, dacă n-am știut legenda
S-o povestesc, s-o știi la vreme,
Eu, în iubirea noastră mare,
N-aveam motive a mă teme,
Ca să-nțeleg, sub îndoială
Și fără pic de apărare,
Că ți-a fost dor să fii vânată
La sărbătorile vulgare.

Probabil că te și atrage
Mirosul prafului de pușcă,
Atunci când glonțul te rănește
Și vin gonacii care mușcă,
Întocmai căprioarei negre
Dintr-o legendă precreștină,
Ființa ta, sălbăticiei
Și violenței se închină.

Probabil, nici nu se mai află,
În codri, capră neagră pură,
Cu-atâția câini și râși alături
Există numai corcitură,
Și nici legenda nu păstrează
Decât ciudate exemplare,
În care promiscuitatea
E singura învingătoare.